

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 321/2021
10.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца Гимназија „Бора Станковић“ из Враћа, чији је пуномоћник Станиша Стаменковић, адвокат из ..., против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Данијела Ђокић, адвокат из ..., ради иселења, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Апелационог суда у Нишу и Вишег суда у Враћу, на седници одржаној 10.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање о жалби тужене, изјављеној против пресуде Основног суда у Враћу П 6/21 од 18.02.2021. године, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Виши суд у Враћу.

Образложење

Основни суд у Враћу, пресудом П 6/21 од 18.02.2021. године, наложио је туженој да испразни од лица и ствари стан у стамбеној згради тужиоца, спратности По+П1, у ..., са излазом на улицу ... број ..., изграђене на кат. парцели број ..., лист непокретности ... КО ... и преда тужиоцу у државину, у року од 15 дана по пријему отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Обавезао је тужену да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка у износу од 205.550,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана по пријему пресуде.

Против наведене пресуде, тужена је изјавила жалбу.

Тужилац је поднео одговор на жалбу.

Виши суд у Враћу, решењем Гж 885/21 од 26.04.2021. године, огласио се стварно ненадлежним за поступање по жалби тужене, изјављеној против пресуде Основног суда у Враћу П 6/21 од 18.02.2021. године и одлучио да списе предмета уступи Апелационом суду у Нишу, као стварно надлежном суду. У образложењу је указао, да је по службеној дужности утврдио да није стварно надлежан за одлучивање о изјављеној жалби, већ Апелациони суд у Нишу, на основу одредбе члана 24. став 1. тачка 3. Закона о уређењу судова, због чега је одлучио као у изреци решења.

Апелациони суд у Нишу, није прихватио стварну надлежност, већ је уз допис Гж 1542/21 од 18.05.2021. године, списе предмета доставио Врховном касационом

суду, ради одлучивања о сукобу стварне надлежности између судова исте врсте. У образложењу је указао, да се у конкретној ситуацији ради о тужбеном захтеву ради чинидбе (исељења тужене из стана у стамбеној згради тужиоца и преда је у државину) и да је вредност предмета спора утврђена на износ од 10.000,00 динара. Затим, како се тужбеним захтевом само тражи исељење и предаја непокретности, то се не може сматрати спором о непокретности, јер се не тражи утврђење, престанак или промена неког права на непокретности, због чега сматра да се ради о спору мале вредности. При том, да је у овој парници по раније донетој првостепеној пресуди Основног суда у Врању П 326/19 од 18.12.2019. године, Апелациони суд у Нишу, решењем Гж 754/2020 од 10.06.2020. године, већ изразио свој правни став о надлежности за одлучивање по жалби и списе предмета уступио Вишем суду у Врању, који је прихватио надлежност и решењем Гж 1079/20 од 16.11.2020. године, одлучио по жалби тужиоца, из којих разлога сматра да је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан виши суд, на основу члана 23. Закона о уређењу судова.

Врховни касациони суд је одлучујући о сукобу стварне надлежности на основу одредбе члана 22. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), а у вези одредбе члана 30. став 2. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр.116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11, 101/13, 40/15, 106/15, 13/16, 108/16, 113/17, 65/18-УС, 87/18 и 88/18-УС), утврдио да је Виши суд у Врању стварно надлежан за одлучивање у другом степену о изјављеној жалби тужене.

Тужба је поднета 22.02.2019. године. У уводу првостепене пресуде је наведена вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП је прописано да, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом став 4. овог члана, да, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана (члан 33. став 2).

У конкретној ситуацији предмет тужбеног захтева је исељење тужене из предметног стана. Стога се ради о чинидби, а не о спору у вези непокретности. Предмет спора о непокретности било би утврђење, престанак или промена неког права на непокретности и тужбени захтев се у тој ситуацији усмерава само према носиоцу тог права.

Како вредност предмета спора у износу од 10.000,00 динара, наведена у уводу првостепене пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 3.000 евра, то се ради о спору мале вредности, због чега је за одлучивање о изјављеној жалби стварно надлежан Виши суд у Врању као другостепени суд на основу одредбе члана 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 22. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић